

[Poul Møller.]

amerikanske lande, Canada, også. Og Island har endda kunnet præstere en faldende tendens siden oktober 1966, hvad vi ikke har her.

Rentetrykket. Vi er stadig belastet af det højeste europæiske rentetryk, som fordyrer vor omstillingsproces, den omstillingsproces, som vi ved vi må igennem og skal igennem som følge af markedsdannelserne, hvad enten vi selv kommer ind i fællesmarkedet, eller vi ikke gør det.

Vi har set, hvordan industrieksportens fremgang er ved at stagnere. Vi har set, hvordan stigningstakten faldt fra 15 pct. i 1965 til 7 pct. i 1966. Kan man da ikke læse skriften på væggen? Kan man da ikke forstå, at dette er alvorligere problemer end de reformproblemer, hr. Per Hækkerup er så optaget af, og som han bryster sig af er gennemført i denne samling? Vi ved, at mange eksportvirksomheder, også industrieksportvirksomheder, har stigende afsætningsvanskeligheder. Det er et gråt og et dystert billede. Det er et billede, der viser faldende konkurrenceevne og dyre omstillingsomkostninger for Danmark i forhold til andre lande.

Om hvad har flertallets politik så været? Tror man, at momspolitikken, tror man, at den skatterreform, der er gennemført, løser valutaproblemerne, løser inflationsproblemerne, sikrer beskæftigelsen? Den omlægning af beskattningen, som der kunne være rimelighed i ved indførelse af merværdiafgiften, er vi jo allerede ved at kunne skyde en hvid pind efter. Der er jo ikke nogen her, der for alvor tror, at den ekstra milliard, som merværdiafgiften vil indbringe til næste år, bliver brugt til en nedsættelse af indkomstskatterne, af opsparingsskatterne og formueskatterne. Der er ingen, der tror på det.

Hvor bliver den rationalisering af, der skulle medføre, at vi skulle kunne få mere ud af de midler, vi anvender i den offentlige sektor? I 1966-67 bruger vi efter regeringens eget skøn og egne oplysninger 36,1 pct. af nationalindkomsten i den offentlige sektor. I 1967-68 vil vi nærme os de 40 pct. Vi har for længe diskuteret, om der gives en overgrænse, og det gør der vel ikke. Jeg skal ikke påstå, at en eller anden procent er hellig og ukrænkelig — måske procenten

100, når det kommer til stykket. Men bortset fra de 100 pct. er det dog ikke ligegyldigt, om vi prøver på at holde så mange penge i den private sektor som muligt til at gennemføre omstillingsprocessen, til at gennemføre finansieringen af alt det, der skal foregå, hvis vi skal sikre beskæftigelsen i fremtiden. Og med 36-40 pct. af nationalindkomsten skulle vi da også være i stand til at løse de problemer, som vi alle sammen påkalder løsningen af.

Jeg synes, det skorter på rationaliseringsvilje. Jeg vil sige til økonomiministeren, som vist endda er blevet rationaliseringschef i regeringen: giv oppositionen en chance for at sætte rationaliseringsfolk blot på en enkelt styrelse i 6 måneder, og lad os så se resultatet deraf. Lad os se, om vi så ikke kunne påpege nogle sparemuligheder, som regeringen endnu ikke har fundet efter — ja, efter den forfærdelig lange periode, den alt for lange periode, den har haft regeringsmagten.

Hvordan går det med refusionsordningerne? Inden valget meddelte statsministeren, at der var nedsat et ministerudvalg, der skulle se på disse refusionsordninger. Før man fik besked om, at der var nedsat et ministerudvalg, der skulle se på dem, havde man i 3-4 år fået at vide, at man havde nedsat et embedsmandsudvalg, der skulle se på refusionsordningerne. Men hvordan går det med embedsmandsudvalget, hvordan går det med ministerudvalget? Kommer der resultater, og hvornår kommer de? For vi ved jo alle, og vi har erkendt det, når vi har siddet i forhandlinger i udvalgene, at refusionsordningerne er økonomidræbende og ødelæggende for en sund økonomi både i kommune og i stat, fordi det er en sammenblanding af offentlige kasser, og man skulle kunne klare problemerne enklere og lettere.

Planlægning. Bevares, vi har fået 3 års budgetter, og det er ikke så ilde. Men holdes de? Er det således, at vi kan sige, at der virkelig sker en planlægning i den offentlige sektor? Er det ikke således, at vi stadig væk må sige, at hele det offentlige anlægsarbejde lider af mangel på prioritering og mangel på planlægning? Der sættes for meget i gang i forhold til midlerne, de økonomiske midler og mængden af arbejdskraft, således at arbejderne bliver for sent